

skatten skulle være 25 pct. Alle ved, hvad der venter, hvis finansministeren også er finansminister efter næste valg, nemlig stadig højere skat.

Jeg ved ikke, hvor finansministeren har det tal fra, at Venstre har lovet skattelettelser i størrelsesordenen 40-50 mia. kr. Det er i hvert fald ikke et tal, jeg kender til. Venstres tal kan man læse i Venstres oplæg til sidste års finanslovforhandlinger, og det, vi har foreslået, er lettelser, som på årsbasis andrager 15 mia. kr., og vi har fundet 27 mia. kr. til at finansiere det. Her er altså et overskud på 12 mia. kr. til at afvikle statsgæld med. Det er et sundt og holdbart økonomisk regnestykke.

Lad mig så endelig afslutningsvis sige til finansministeren, som hævder, at det er Venstres reklamebureau, der har skrevet min tale, at her er det i hvert fald finansministeren, der taler mod bedre vidende. Men lad mig bare nøjes med at fastslå, at Venstre er karakteriseret ved, at det, vi siger her i Folketingssalen, og det vi gør her i Folketingssalen, er nøjagtig det samme, som vi siger, når vi er ude til møder, som vi skriver i vores artikler, og som vi også indrykker annoncer om. Der er sammenhæng. (Munterhed).

Per Stig Møller (KF):

Det var jo meget morsomt, og det går jo godt, det går endda meget godt herhjemme, fru kammerherreinde, men går det godt nok?

Det er spørgsmålet efter en folketingssamling, hvor regeringen bestemte ikke har anstrengt sig for at tage fat på de langsigtede reformer, Danmark har brug for. Det er meget ærgerligt, for det er nu engang lettere at gennemføre reformer af velfærdssamfundet i gode tider end i dårlige tider, og erfaringer viser jo altid, at gode tider ikke varer ved. Gode tider har jo alle, som den dødsdømte sukkede lettet, da han fik flyttet sig fra sømmet i kærren på vej til henrettelsen; men de dårlige tider fulgte jo unægtelig kort tid efter.

Men det går foreløbig godt. Vi har lav inflation, vi har igen overskud på statens budgetter, vi har overskud på betalingsbalancen og på handelsbalancen, vi har faldende arbejdsløshed, så hvad i alverden er der at komme efter for Hendes Majestæts opposition? Sådan vil statsministeren jo se på det. Sådan lød det også, men det er jo et skønmaleri med farver, der ikke er langtidsholdbare.

For nok er de økonomiske nøgletal umiddelbart flotte, og det skulle også bare mangle, for

regeringens udgangspunkt i 1993 var ikke så dårligt, som statsministeren fremstillede det. Vi standsede inflationen, vi skaffede overskud på betalingsbalancen, vi ændrede samfundet fra et gælds- til et opsparingsamfund, vi overtog et fallitbo og afleverede et veldrevet land. Og dette land vil vi gerne drive bedre videre, for under denne regerings pæne overflade står vi med mange meget store problemer, som der burde tages fat på, nu vi har gode tider. Men regeringen melder pas.

I den kommende internationale konkurrence skal vi bygge på viden, men vores viden er dalende. Vores skolebørn kan alt for lidt matematik og fysik i forhold til andre landes børn, ikke mindst de asiatiske, og de ligger for lavt i beherskelse af vort modersmål. Da evnen til at udvikle viden og til at kommunikere er afgørende for vores konkurrenceevne, vil disse børn bliver konkurreret agterud på de områder, hvor vi skulle være bedst, og de vil have svært ved at opretholde den velfærd, som vi opfatter som normal for Danmark. Det er en trussel mod velfærdssamfundet, at regeringen ikke bruger de gode tider til et kvalitetsløft i folkeskolen, så de er rustet til fremtiden. Vi skal have en reform af folkeskolen med tidligere skolestart, mere vægt på matematik og dansk, indførelse af niveaudeling, massiv indførelse af computere og indførelse af eksternt evaluering af den danske skole.

Vi stemte imod folkeskolereformen, og det er vi godt tilfredse med, mens regeringen jo er ked af, at den ikke gjorde det samme. Vi vil ikke gå tilbage i viden. Vi skal frem. Det fortjener vores børn, og det må man forlange af Danmark. Derfor har vi brug for en ny regering, der vil noget.

Skal vi have fuld beskæftigelse i Danmark igen, og det ønsker vi, skal erhvervslivet have bedre vilkår, men realiteten er jo, at vores konkurrenceposition lige så stille svækkes. De gode tider burde bruges til at give vores erhvervsliv en saltvandsindsprøjtning, som siger sparto, en lettelse af erhvervsbeskatningen, bedre generationsskiftevilkår og bedre forhold for erhvervsforskningen. Men hvad gør vi? Vi cykler derudad i medvind på vores klubcykel, mens andre overhaler os på deres racercykler. Vi kommer nok frem, men de andre overhaler os.

Efter hver opgang kommer jo en nedgang. Det er derfor skidt, når World Economic Forum kan oplyse, at vi, hvad konkurrenceevne angår, er dumpet fra en elvteplads i 1996 til en tyvendeplads i år, mens IMD i sine målinger lader os falde fra en femteplads til en ottendeplads.